

De Weg naar de Mistvallei

De grote hommel bracht hen tot aan de rand van een diepgroene klif, waar de lucht kouder was en het licht dof.

Beneden hen lag een uitgestrekte vlakte bedekt met een laag kronkelende mist.

De Mistvallei.

“HIER STOPT ONZE HULP. DE REST VAN DE WEG...IS AAN JULLIE.”

Bear sprong van zijn rug af en landde met een plof op de grond.

“Nou, bedankt voor het bijna laten crashen en het half wakker schudden van mijn schedel,” mopperde hij.

De hommel keek hem koeltjes aan.

“GRAAG GEDAAN,”

En toen vloog hij weg...samen met zijn zwerm, die als een wolk van geel en zwart boven het woud cirkelde tot ze verdwenen.

Charlie stond aan de rand van de klif en keek naar beneden.

De mist leek te bewegen als adem, als iets wat leefde.

“Daar...moeten we zijn,” fluisterde hij.

Luro knikte. Zijn Luma-lamp flakkerde onrustig.

De Monsters gebruiken mist om zich te verbergen. Het versterkt hun chaos.”

Bear keek hem aan.

“Chaos? Dat klinkt nooit goed.”

“Is het ook niet,” antwoordde Luro. “Monsters van het Woud zijn wezens van verloren dingen..speelgoed , kleding, kapotte spullen. Maar in de Mistvallei krijgen ze een ziel. Een verkeerde ziel.”

Charlie kreeg kippenvel.

Lenny knipperde langzaam.

En toen... heel plotseling...verstijfde hij.

Zijn ogen draaiden iets weg.

Zijn adem stokte.

Luro kwam meteen aangesneld.

“Wacht...stoor hem niet. Hij...zei iets.”

De lucht rond Lenny werd ijl.

Zijn harige borst lichtte zacht op.

En er kwam een fluistering uit zijn mond....niet in woorden, maar in klanken die het bos leken te kennen.

Charlie hield zijn adem in.

Toen sprak Lenny met een stem die niet helemaal zijn eigen klonk...

“HET WOUD...ROEPT MIJ TERUG.

HET LICHT IN MIJ DOOFT...

DE MONSTERS HEBBEN...IETS VAN MIJ.”

Charlie voelde een koude rilling over zijn rug gaan.

“Wat dan?” vroeg hij zacht.

Lenny keek langzaam omhoog. Zijn ogen glansden, als nat maar zonder tranen.

“EEN LAPJE. HET EERSTE LAPJE...WAARMEE JIJ MIJ MAAKTE.”

“Hoe kunnen zij dat hebben?” fluisterde hij.

Luro keek ernstig.

“Monsters verzamelen dingen die ze voelen. Dingen die belangrijk zijn. Als ze dat eerste lapje hebben...dan is Lenny verbonden met hen. Ze kunnen hem terugtrekken, verzwakken, of...”

Hij aarzelde.

Charlie draaide zich naar hem om.

“Of wat?”

Luro slikte.

“Of van binnenuit breken.”

“Nee!” riep Charlie met schorre stem.

Hij sloeg zijn armen om Lenny heen.

“Ik laat dat niet gebeuren. NOOIT.”

Bear stapte dichterbij, zijn poten gebald tot vuisten.

“Waar zitten die Monsters precies?”

Luro wees naar de Mistvallei, waar iets donkerst doorheen gleed.

Een vorm, groter dan een dier, maar kleiner dan een mens. Iets dat krioelde, alsof het uit losse onderdelen bestond.

“Daar,” riep Luro.

“Bij de Oude Brug. Als zij het schip daarheen brengen...”

Hij pauzeerde.

“...dan openen ze de deur met het Middenwiel.”

Bear snoof.

“En dat Wiel doet...wat?”

Luro keek hem recht aan.

“Het verbindt alle werelden. Ook de wereld waar Lenny vandaan komt.

Als het opengaat...wordt alles door elkaar gehaald.”

Bear keek even naar Lenny, hoe klein hij leek, hoe dun zijn vacht geworden was.

“Dan moeten we sneller zijn dan die vieze onderdelenbeesten,” gromde Bear.

Charlie stond op, vastberaden.

“We gaan nu.”

Lenny probeerde op te staan, maar struikelde.

Charlie ving hem op.

“Je hoeft niet te lopen,” zei Charlie.

“Ik draag je.”

Lenny legde zijn hoofd tegen Charlie's schouder.

“Dank je...vriend.”

Bear liep voorop, brommend maar klaar om iedereen te beschermen.

Luro liep, achter hen, zijn staf omhoog, de Luma's als gloeiende sterren om hen heen.

En toen...

Heel ver weg...

Klonk een ijzingwekkend geluid.

Een metaalachtig geschraap.

Een krakend, slepend, ritmisch geluid.

Bear verstijfde,

“Dat...” zei hij langzaam...

...” dat is het geluid van mijn Wasmand Express.”

Charlie keek naar Lenny.

Lenny keek naar Charlie.

Ze hoefden niets te zeggen.

DE MONSTERS WAREN VLAKBIJ.

